

[Erhard Jakobsen]

det, den ønsker ikke en højskole- og undervisningsradio og et TV mage til det, vi har i forvejen. Den ønsker noget helt andet, og dette helt andet må blive på privat initiativ, det må blive med folk med opfindsomhed og ubundne af en række regler, som andre har, og så må der være lejlighed til at lave reklame og finansiere det derigennem, for ellers bliver der ikke midler til det. Det er det, man ønsker, og jeg håber, regeringen vil stå fast og sige: hvis ikke vi kan få det, så er det nok bedre at lade være med at lave noget. Dér tror jeg man har befolkningens fulde tilslutning, ikke mindst hvis man skal ud at kræve 500-600 mill. kr. ind om året for at få noget, der er mage til det, man har i forvejen. Når vi så samtidig får alle de udenlandske programmer, bliver det ét stort fallitbo, for der vil ikke være nogen, der gider fortsætte på den gammeldags manér. Der skal friske kræfter til, og dér kommer de på dette område stærkt religiøse antireklamefolk til at glemme deres fordums religion, for den holder ikke stik i den moderne verden.

Jeg vil til sidst gøre op, som jeg har gjort det ved lignende lejligheder tidligere: regeringen står i dag så stærkt, som den nogen sinde har stået, og det gør den af flere grunde. Det gør den – det har jeg sagt hver gang, og det kan jeg gentage nu – fordi den meget hurtigt og meget dristigt greb ind, hvor andre ikke turde gribe ind, og fik befolkningens, herunder dansk fagbevægelses, tilslutning til at gøre det.

Den anden grund til, at regeringen står stærkt, er, at der i denne regering, som består af 4 partier – det er mere, end der har været i andre regeringer før – er et bedre samarbejds-klima. Jeg tør efter internt kendskab til et vist parti sige, at der er et bedre arbejdsklima i denne firpartiregering, end der har været i adskillige étpartiregeringer. Og det er ikke, fordi de fire partier er blevet mere enige. De er uenige på en række punkter, men de forstår bare nødvendighedens lov, og så sker underet: så sker det, at selv et parti som det radikale venstre mod al forventning falder for denne samarbejdsånd og går ind i et samarbejde, prisværdigt sagligt osv. Og det ser ud til, at partiet styrkes ved det, hvilket vi alle sammen – også vi, der eventuelt skal afgive stemmer – glæder os over, fordi et parti fortjener at blive belønnet, fordi det forstår nødvendigheden af, at der nu skal gøres no-

get effektivt for at rette et par ting op. Der er mange andre problemer, man ikke får løst, men disse ting skal klares først.

Dernæst dette: den skuffelse ude blandt de fire partiers tilhængere, som modstanderne har gået og håbet på længe – på udenrigspolitikken, forsvarspolitikken og den økonomiske politikens område – den kommer ikke, for vore vælgere er tilstrækkelig begavede til at forstå, at vi, fordi vi får en ny regering, ikke dermed har fået et nyt folketing. Vi har det folketing, vælgerne satte ind, og parcelhusejerne forstår, at det ikke kan nytte noget, at de forlanger lavere ejendomsskatter, så længe de ved hvert valg giver flertal til 3 partier, der ønsker at sætte ejendomsskatterne i vejret. Bilisterne forstår, at det ikke kan nytte noget, de forlanger lavere bilbeskatning, når de ved hvert valg stemmer 3 partier ind, der ønsker en højere bilbeskatning. Noget tilsvarende gælder forsvarspolitikken: hvis man ønsker NATO styrket, kan det ikke nytte noget, at man stemmer på partier, der ønsker at svække NATO eller, om ikke de ønsker det, så imod deres eget ønske går hen og gør det.

Endelig det sidste: denne regering har måske sin allerfornemste styrke deri, at der absolut intet alternativ er. Der er ingen, der i deres vildeste fantasi ville betro et socialdemokrati i stærk indre splid den opgave at styrke dette land i den afgørende fase, som vi nu befinder os i. Det giver regeringen styrke.

Centrum-demokraterne kan tilsige, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, både med hensyn til ofre og med hensyn til indsats for, at denne regering kan bevare sin styrke og kan fortsætte mange år endnu.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Det er det dér med underet, der skete, der kalder mig på talerstolen. Jeg vil indrømme, at hr. Erhard Jakobsen er ét stort under. Når han nu får udtrykt sin glæde over, at det radikale venstre, så vidt han kan se, styrkes – og det er hr. Erhard Jakobsen ligefrem glad for – så synes jeg nok, det er noget nær et mirakel – i betragtning af, at det radikale venstre netop på sit landsmøde har understreget, at dets mål er at trække os ud af NATOs militære samarbejde. Efter den tale, hr. Erhard Jakobsen har holdt om udenrigspoli-